غزل

ـانونه پکې وتــــــــــېرم
زه نيت دهرلمانځه تـــــېرم

ـايي کې عادت شوی يـــم
ـې له ننه دروازه تـــــــېرم

خاپونه رانه يونه ســــــي
دبرکــــلي چينه تـــــــېرم

ل په ښکلوپاڼوکـــــــــې
ـــفظونه پکې زه تـــــېرم

ې اوښکې په لاس وخاځي
تېنۍ دګرېوانه تـــــــېرم

! ښکلی نه يي خوښ مې يي
و په تا پورې دا زړه تـــېرم

غزل

رايـــې وړو هــوا کـــې په هـــوا باران
دغـــــه کاغذي کـــــشتۍ او دا باران

نه ورکـــوي خلـــکو ته يو غرېپ اوبه
شکـــــر چې را اوري په هر چـــا باران

سترګو کې چې وران درته رانجه نه کړي
لـــــــپو کـــې رانيســـمه لـــه تا باران

دومـــــــــــــــره دې راو اوري، راو اوري
اوښکې مې چې ورکې کـــړي له ما باران

ګوره چې انـــــکار له ميني ونه کـــــــړې
زما او ستا په منځکې و شـــــــېـــدا باران

يـــــاره حـــــــليمي له تندې مړ شومـــه
کلـــــه به را اوري پـــــه دې خـــوا باران

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې له هـــــرې خوا ډبرې راځي
خود به دې غرونو ته کوترې راځي

له سترې ژونده چې انکار ونه کړې
په ژوند کې هـــر ډول خبرې راځي

دغره شپونکي په سپېرو شونډو ویل
خولې ته مې تل دغم سندرې راځي

دستا دشونډو جام کې څه ؤ آشنا
اوس مې په سر باندې چکرې راځي

یوه سپین کالي بل سپین کالي ته ویل
راځـــــه چې ځـــو دلته سوالگرې راځي

حـــــلیمي زړه دې ښه سمبال وساته
په دغـــه لار نن جـــــادوگرې راځي

غزل

له تا چې راغـــلمه په لار کېناستم
دزړه له درده زه قـــرار کېناستم

تورو بـــارودو دلوگـــــــیو منځ کې
په خپلو وینو سور سینگار کېناستم

میـــنه خـــو ما دروغ دروغ گڼله
داڅنگه زه په دې انگار کېناستم

دا زه پښتون ستا دټوپک شپېلۍ ته
ډېر ناخبره لـــکـــه ښکار کېناستم

بادونو راوړم ستا تر سرو اننگو
زه حلیمي لکه غبار کـــــېناستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه کـــېدل به څراغونه توره شپه کې
چې راتلل به طوفـــانونه توره شپه کې

په رڼـــا ورځ به په خپله پکې گـــیر و
اچول یي چې دامـــــونه توره شپه کې

زما ورځ خو له ماښامه شروع کېږي
په سر واړوم جامونه توره شپه کـــې

اعتبار دلته یو بل باندې څوک نه کړي
اوس څوک نه کوي خوبونه توره شپه کې

ته بې غمه په پالنگ باندې ویـــــده یي
زه دې گورم تصویرونه توره شپه کـــې

حـــــــلیمي اشنا له تا نه چې راتلمه
ړنگـــول مې پښو خاپونه توره شپه کې

غزل

الوتل کـــــړې په گډا یې، په هوایې
غېږ ته نه راځې هوا یې، په هوا یې

ستا دکلـــي خلک واړه درپسې دي
ته راوان له دې دنـــیا یې، په هوا یې

دکابل دتخت کیسه څومره اوږده شوه
تـــــخت ته ووایه دچا یې ؟ په هوا یې

دحالا تو په تور تم کې خړ پښتونه
په نړۍ پســـــې له شاه یې، په هوا یې

حلـــــــــیمي جانانه کله به رادرومې
ته مې روح یې ته مې ساه یې، په هوا یې

غزل

خاموشي وه سيوری هم راسره نه و
د درد شپه وه دځان غم راسره نه و

له ژړا نه مې زړه ډېر و راډک شوی
په لېمو کې دومره نم راسره نه و

دوخت ډېره مجبوري وه گرانه یاره
ستا کوڅې ته یو قدم راسره نه و

اوس چې ښکلیه ستا نامه نشم لیکلی
ماشومتوب کې هېڅ قلم راسره نه و

خپل زړگی مې اوس له تاسره درپاتې
ښکلیه رایې کړه چې تلم راسره نه و

حلیمي او دملگرو په قسمت کې
په حجره کې نن چلم راسره نه و

غزل

د ستا پر مخ باندې پراته گردونه
لکه چې وي پر گل د غره گردونه

یو خوا د زلفې په هوا الوتې
بل خوا هوا ورته راوړه گردونه

د مخ هینداره کې یې څه نه ښکاري
د چا چې ډېر وي پاس پر زړه گردونه

سترې ستومانه چې تر کوره راشي
پر اوږو راوړي خر سپېره گردونه

حلیمي ته چې کله تلې له کلي
درپسې شا نه الوته گردونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ناست يمه له ځان سره يوځه ليــــکم
دردپه سپينه پاڼه کې دزړه ليـــــکم

خلکواعتبارپه ښکلوونه کــــــړئ
داسې يواعلان په دېواله ليـــــــکم

جوړه يې مرمۍ کړه دايې وويــــــل
زه په دې اجل دپښتانه ليـــــــکم

يوسړي مې زړه کې ځای نيولی دی
داجمـــــله دزړه په ديواله ليـــــــکم

ته مـــــې حــــــليمې ډېرپوروړی يې
تاپسې دژوندهره شېـــــبه ليــــــکم

غزل

ستاداوربل سيوري ته دمه راوړم
ښکليه جانانه ژوندله غمه راوړم

له تورو وينويې خالـــونه کېږده
لپه کې زړه درته صـــــنمه راوړم

چې دپښتون ځادرته زيان رسوي
دا ازغـــــن تار به له تورخمه راوړم

دپردېسي په سرولمبو سوځـــــېږم
تاته دينارلـــه جـــــــهنمه راوړم

نن يې ملگروراته داسې ووېـــــل
حليمي سترگوکې دې وړمه راوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګادشـــــپې سرې هواسره مرغان الوتـــــل
ستاانتظارکې مړه، مړه ځاځکي دباران الوتـل

په خړوخاوروشمعې اوښکې تويولې اشنـــا
زماپه لاس کې سوي، سوي پتنګان الوتـــل

هغولاسونونه چې موږبه ترې دعاغوښتـــله
هغولاسونوباندې کاڼي پرانسان الوتـــــل

دستادتلوشپېږې بېګاراته په خوب کې راتلې
په تاپسې مــــې دواړه لاسه پرېشان الوتــــل

دصــــحراباده چې زماپه لور راوالوتلـــــې
زماله غېږې تصـــويــرونه دجانان الوتـــل

حليمي موږپه هغوخلکوپسې ځـــوروان يو
دچاله وېرې چې په خوب کې ماشومان الوتل

خاپونه

غزل

لکه بنګړي چې له مړونده باســـي
داسې اوس ماله خپله ژونده باسي

هغه دخيرکارکې نه دی اخـــــته
هغه يوچاته غټه کنده باســـــي

دنن سبادزمانې مــــــــينان
يوبل دمينې له سوګنده باســـي

هغه چې تابه دخپل ځان ګڼـــله
اوس يې له کلي په څرګنده باســـي

راتــه غوسه کې وايي ښه ده مړشه
دزلفوتارمې له پيونده باســــــي

ښکليه ته هغه حلـــــيمييادوې
هغه خونشته تللی ژرنده باســــي

حضرت خان حليمي

غزل

ته مې رنګ دژوندانه يې هـــــېر مې نه يې
په هر وخت کې مې په زړه يې هېر مې نه يې

ستا تصوير ته مې بېګا شپه مې شبګيره کړه
که زما په خـــنګ کې نه يې هـــېر مې نه يې

ســــــــتا يادونو ډېوې بلې ساتم زړه کې
ته که وړی بېلتانه يې هـــــــېر مې نه يې

دســـــــپېرو شونډو په جام کې به دې څښمه
دسرې چينې اوبه يې هـــــــېر مې نه يې

تاپسې مې مـــــــينه ناکه اوښکې درومي
زما سترګې او لېمه يې هـــــــېر مې نه يې

ته پر ما حلـــــــــــــيمي ياره باور وکړه
هېر مې نه يې، هېر مې نه يې، هېرمې نه يې

غزل

سپېره بادونه خړې خاورې دي منظرتړی دی
بارانه و اوره دپېغلو هرګودر تــــــــړی دی

په دومره سترې پرېشانه زندګي کې خلـــــکو
ماخو لا څه کوې زړګی دسمـــــــندر تړی دی

له کوره مه رواځه ښکليه رانه وبه دې خوري
دلـــــــته دځينو انسانانو تر يخ نظر تړی دی

څومره رنې، رنې خولې يې درنه وباسلــــــــې
ښکاري دستا په سر جانانه دغه لمر تړی دی

دکابل جان دســـــــيند څپو نن راته داسې ويل
په غور ځنګونو کوز ور ځمه خړ خيبر تړی دی

حلـــــيمي دوی خو دشرابو جام په سر واړوي
دوی څه خبردي چې دلارې مسافر تړی دی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترگــې مې له هر څه نه خبرې دي
خــوله باندې پرتې راتــه ډبرې دي

اخــــلي هم سرونه هم ايمان دلـــته
دلته دا پـــيســې څه زورورې دي

زه به يې گــرېوان په تار کې وپېيـــم
اوښکې د ســـتا ښکلې ملـغلرې دي

دغه دېواله کـــې د مــرمۍ نښـــې
ناستــې بيا له پاسه پرې کــوترې دي

وه ظالــمې ځنگه تکـــې تورې دي
ښکارې چې خوړلې دې گور گورې دي

هېڅ دې حليمي خيال کې راوړی نه شم
نــــن زما د خيــــال ماتې وزرې دي

خاپونه

غزل

ماانځورکړ داخپل زړه په دېـــواله
باران راوستــــې اوبه په دېـــــواله

راته گران دی چې جانان پکې اوسېږي
ځـــــکه لاس وهمه زه په دېـــــــواله

دکلونومسافـــــــــربه بېرته راشي
هروخت گورمه کارغه په دېـــــواله

وه ظالمه ! ســــــتادتورټوپک مرمۍ
خښېـــــدلې دېواله په دېـــــــــواله

حليمي چې رانه ځې ښنه دې غواړم
راته ولـــــيکه يوڅه په دېـــــــواله

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له پښو مې هره لاره ورکېدله
برېبوکۍ وې له غباره ورکېدله

په سجدو کې ډېر سکون و پاکه ربه
وېره زما له گنهگاره ورکېدله

مخامخ چې راته ناست وی څه به ښه وه
داگیله مې اوس له یاره ورکېدله

دنښتر دڅېو شور وزه او ته ؤ
یوه خبره له ما خواره ورکېدله

دپردي وطن کوخو او په گرمو کې
زندگي مې ستا لپاره ورکېدله

حليمي دراتلو غږ به چې راوشو
داسې وخت کې به هنداره ورکېدله

خاپونه

غزل

لکه مرغۍ دستاله سترگو الوتله مینه
زما په زړه باندې جانانه کېناستله مینه

په لمدو شگو به مې څو، څو ځله ولیکله
دسیند څپو به بیا له ځانه سره وړله مینه

له دغه ښاره چې ټغر کله دجنگ ټولېده
دخلکو زړونو باندې ورو، ورو ورېدله مینه

پښتونه ستا دژوندانه په دغه وران تصویرکې
ستا دگرېوان له هره تاره څڅېدله مینه

دژوند بازار وپکې نرخ هیچاته نه و معلوم
چا اخیستله چا وړیا لاس ته راوړله مینه

حليمي ووايه دا څه درباندې شوي اشنا؟
دستا په مخ کې به مې هر وختې لیدله مینه

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دغه خبره مې دخپل زړه له مـــــحرابه کېږي
دا زندګي خـــــو نه له جام نه له شرابه کېږي

زه رالوی شوی په سرو وینو او په جنګ کې یمه
اوس مې دستا په لاس کې کرکه له ګلابه کېږي

زما دوران کلــــــــي جانانه دامې ښه ومنه
له تاسره مې مینه ډېره بې حسابه کـــــــېږي

په سرو غرمـــــو چې مسافرو ته اوبه و کوې
دا بارانونه خو له دغه یوه ثوابه کـــــــیږي

حلــــــیمي داخلک په دې خبره پوهه دي چې
دا ناروا کارونه واړه له جنابه کـــــــېږي

خاپونه

غزل

داچې ورک له مانه خوب دی بل څه نه دي
دا دمینــــــــې لېونتوب دی بل څه نه دي

چې په ماپسې له شانه کاڼي ولـــــــــې
دادې نوی پېغـــــلتوب دی بل څه نه دي

کـــــــــومه تمـــــه درته نه لرو خانیه
دازموږه مېلـــــمه توب دی بل څه نه دي

لوی سړی یې په خبره نه پوهـــــــېږي
تاکې هغه ماشومـــتوب دی بل څه نه دي

داښاري جینکـــــــۍ دومره ښکلې نه وي
دا یې واړه سینګارتوب دی بل څه نه دي

حلــــــیمي څنګه حیران آینې ته ګورې
له تاتللی زلـــــمیتوب دی بل څه نه دي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لـــــکه شبنم چې دګل پاڼوپه لمنه کـــېني
داسې هغه راځي زما په زړه دننه کېــــني

ښښنه غوارم خفه نشې بس څه وکړمـــــــه
زماداتړی نظرســـــتاپه غونډه زنه کېني

زموږ هیواد ته به داورکه سوله کله راځي
زماپه خیال کې تل همدغه یوه پوښتنه کیني

ګومان مې دادی هغه تللــــی مسافربه راځي
یو تور کارغه دی چې همېش دلته په غنه کېني

داکوم رواج دی حلیمي او څومره ظلم کوو
چې یو بوډا ته په نامه څوارلس کلنه کـــېني

خاپونه

غزل

وخت خـــراب دی تر کوڅې نه راوځي
ښکلـــي هیڅ له دروازې نه راوځــــــي

خیال کوه هسې نه درنه خفه شـــــــم
ښه لفظونه ستــــــا له خولې نه راوځي

ټوله ورځ په مزدورانو ظلـــــــم وکړي
بیاډارېږي خان دشـــــــپې نه راوځي

تل دتورو اوږدو زلفو خیال کې ډوب وي
شېــــــــخ له جېبه اوس تسبې نه راوځي

دیارمینــــــــــې مې په زړه اور بل کړی
داسې اور دی چې لمبــــــــې نه راوځي

یوه ښکلي حلیمي ته دا ویـــــــــــــــل
ستـــــــــاله لاسه اوس پېسې نه راوځي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورک منزل دی مسافر یم، ځم روان یم
در په در خاورې په سر یم، ځم روان یم

خدایه ستاپه دومره لویــه دونیاگۍ کې
بې ساحله سمـــــــندر یم، ځم روان یم

ډېر په کړس راباندې مه خانده کوڅه کې
ډېر زخمي دزړه په سر یم، ځم روان یم

ته زما په قدر کله هم پوی نه شـــــوې
زېړی لمر دمازدیگـــر یم، ځم روان یم

حلیمي لکه اغزی تاته داســـــــــې
ستاپه سترگو کې اکثر یم، ځم روان یم

غزل

زړه مې په ژړا وي بې له تا
ژوند راته بلا وي بې له تا

ته لکه باران دپســـــــرلي
وچه هره خواوي بې له تـــا

ستاکوڅه کې ما وهي په سر
خوښه دهر چاوي بې له تـــا

وکړه ته پوښتنه دهـــــغه
ناست به تر سباوي بې له تا

راشه له پردېسه حلیـــــــمي
ورانه به پکتیاوي بې له تا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دنفرت غشو ځېـــرلي زړونه
موږ بیا دعشق په تار ګنډلي زړونه

دیارۍ چل باندې پوهېږو خلـــکو
په مینتوب کې مو ګټلـــي زړونه

په زړه یوه په ژبه بله وایـــــــي
له داســـې خلکو مو ساتلي زړونه

پښتـــــنو نور پرې اعتبار ونه کړئ
ډېر یې سینو کې دي وژلي زړونه

حلیمي مینې ته یې ښنګه ښه کړو
ښکلیو مو هر ځای کې داغلي زړونه

غزل

چې جـــوړوي زموږ له کـــــوره بلا
خدای به یېووهي په تــــــوره بلا

دوروری غېږه به زه در کــــړم اول
له اوږې وغور ځوه وروره بـــــلا

کلي کې هر سړی په ښنګ تر پنه ځي
خدای پیدا کړې له پوې موره بـــــلا

ای مسافــــــره په دې لار لاړ نه شې
دې لار کې شته یوه سړې خوره بـــلا

دمور او پلار دعا دې وړې اشــــــنا
حلیمي ځکه شوه نسکوره بـــــــلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې په ماباندې رڼا راټولـــــــه
دا دخوږې مور په دعا راټولـــــه

ددې خړ پړ سالو دې ځار شم جینۍ
پکې دټول کلي حیا راټولــــــه

ربه ژوندون مو په خوښي بدل کـړه
درته مو لپوکې ژړا راټولـــــه

زموږ دخلکو خیال جنګي غوندې دی
ځـــکه پردوی باندې بلا راټولــــه

حـــــلیمي مه ځه دپردېس په لوري
ستا په لیدلو زما ساه راټولـــــه

غزل

روغ به نه شي پر بل چا دازړه
ما بایللـــــی دی پر تا دازړه

ورته ووایه چـــــې نه خاندي
رانه وړي تل په خـــندا دازړه

ته چې لاړلې په تاپســــــــې
څړیکې، څړیکې شو زما دازړه

خوئ زما د مــــــــلنګانو دی
په ســـینه کې مې پاچا دازړه

خدایه ما حلـــــیمي وساتې
له مــــاخوري یوه بلا دا زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په چیغو ژاړي دخپل یار په قبر سر شکوي
پرونۍ ناوې نن مشکنې له ټټر شـــــکوي

پښې یې ورماتې کړلې ملا یې هم ورماته کړله
اوس اوسپنیز لاسونه څنې له نښتر شـــکوي

لکه وحشي زمور دکور په دېوالو را اوړي
په نیمه شپه کې مو پردې زمور له ور شکوي

ظالم لوټ کړې ده زمور دخوشحالۍ خزانه
خدایه تباه یې کړې هغه چې لر او بر شکوي

بیایې لیدلي ده خوبونو کې شهیده لـــــیلا
ځـــکه هغه مین گرېوان په هر گودر شـــکوي

خاپونه

غزل

داپه زړه زماارمـــــان دی
ستاراتله زماارمـــــان دی

چې دېوران واړه سینگارشي
داسې کـــړه زماارمـــــان دی

دپردي وطـــــــن کوڅونه
خلاصېده زماارمـــــان دی

ستادمینې په دریاب کــــې
عرقېده زماارمـــــــان دی

حلیمي له تانه غــــــــېره
اخیسته زما ارمـــــان دی

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اې زمانصیبه خواره،یم بې یـــــاره
دژوندون په هره لاره،یم بې یـــــاره

درقیب له لاسه داسې پرماوشـــــــوه
زه اوس گرځم بې ر یباره،یم بې یـــاره

نورزماله دې پردېسه زړه مات شـــوی
هره شپه یم بې قراره،یم بې یـــــاره

هله ورشه لاس په لاس یې غېرته راوړه
زه به مړشم خدای دپاره،یم بې یـــاره

ماحلیمي ته اوس ملنگه دوعاوکـــــړه
یم بې کلیه،یم بې ښاره،یم بې یـــــاره

غزل

زه او دا اوږدې لارې
ژونده ستاپرتې لارې

ستاغم کې مې نوې کړې
دادمېـــــــخانـــې لارې

دلته به تـــــــرڅوخدایه
وي په ویـــنوسرې لارې

تاته انتظارکــــــــوي
زمـــــاددروازې لارې

کلــــــــــکوارادولاندې
لویې شـــــې وړې لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماباندې راتنگې شـــوې
ستاسودکـــوڅې لارې

ښې لارې ددې کلـــــې
دې دهـــــــديرې لارې

دلته کې مين خـــــلک
تل وهي دشـــــپې لارې

موږه پښـــــــتنوباندې
بندې دتوبـــــې لارې

مانه حـــــليمې اشنا
ولې بدلـــــوې لارې

غزل

په غمونو به يې خــــورې پخې
دزړه غوښې مې دې کړې پخې

نازولې پرې راځي خــــــلکو
ورته واړه کړئ کـــــوڅې پخې

په منگي ياراو به ورکـــــوي
چې شي ژر، ژرشنې منې پـــخې

بې وفاياره ســـــــتاپه تصوير
ماپرې کش کړې کرښې دوې پخې

حـــــليمي جانان مې روغ نه دی
راپيداکړئ زولنې پـــــــخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دپښوخاپونه يې زماپه زړه کې پاس پاتې شول
شونډورنگونه يې په ځنډودگـيلاس پاتې شول

ته چې ددغې زمانې په رواجونــــــــــولاړې
ماته دعمرپېغورونه په مراث پاتې شـــــــول

ماچې ددردکيسه راواخيستله تاته اشـــــــنا
دستاپه شونډوکې لفظونه دلباس پاتې شــــول

خيردی که مادرپسې اوښکې باران کړې نه دي
خوپه گرېوان مې سېلابونه داحساس پاتې شول

حليمي ته خوماپه خواداسې لېدلــــــی نه وې
داوښکوڅاڅکي دې راته زماپه لاس پاتې شول

خاپونه

غزل

زړه مې نه کيږي زه بياځمه روان يم
مجبوري ده چې له تاځمه روان يـــــم

ديوې کلـــــــکې غېږې په ارمان زه
تاته راغلم نن سباځـــــــــمه روان يم

ورشه راوړه ماته بېرته شنه بنگـړې
جينۍ نه اخلې سوداځمه روان يـــــم

سترې، سترې يم يوه لپه او به ځـــــښم
کانــــي مـه وله ماما ځمه روان يـــــــم

زه حــــــليمي دپردېسۍ گرمۍوهلی
اوس په لارلکه بوډاځمه روان يــــــم

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه عجيبه غوندې کمـــال دې وکړ
خفه دې وليدمه ســــــوال دې وکړ

چې بې پوښتنې دزړه کورته راځې
ځومره دښې زندګۍ خيـــال دې وکړ

تارانږدې کړه خولګۍ رادې نه کړه
هسې دمينې يومــــــــثال دې وکړ

وه په پردې ټوپک مين لالــــــيه!
په خپل وطن باندې څه حال دې وکړ

حـــليمې نن راته په سورنه ښکارې
ډېرپه وړه کيسه جــــنجال دې وکړ

غزل

تنهايي ده دېوالونه راســــره دي
ته که نه يې ستا يادونه راسره دي

مازديګر دې چې په مينه راکــــتل نو
اوس دمينې کتابونه راســــره دي

مروره ياره داځلې مې مـــعاف کړه
مخ راواړوه ګلونه راســـــره دي

دا دې څه چل کړی ياره خبر نه يم
ستا په اړه ډېر خيالونه راسره دي

حـــليمي دژوند له خونده خبر نه يو
خير غواړو سوال جامونه راسره دي

غزل

د ماښام ستوری مې دا ستا په محبت نیولـــــی
همدغه ستوري ستا له حسن نه لذت نیولـــــی

زړه مې ماشوم غوندې ژړا کړي ورته وایم غلی!
خدای خبر کوم یوه ذاهد په کرامت نیولـــــی

لکه هندو لاس په نامه راته هـــمېش ولاړ وي
راسره مینه محبت یې په دولت نیولـــــی

ده خـــو ویل چې به یې اور ته غورځوی نو ولې؟
زمـــا زړگی ښکلـــي دی داسې سلامت نیولی

زه حلیمي به پښتون نه یم که ســتا مینه پرېږدم
دمیني ځای مې گرانې ډېر په عقیدت نیولـــی

خاپونه

غزل

نوري نه کړمه بادونو پسې مـــنډې
چې وهمه ستا په پلونو پسې مـــنډې

بېگا شپه مې دزړه حال ورته ویلی
اوس وهمه دېوالونو پسې مـــنډې

ددې ښار او ددې کلي بدرنگۍ ته
چېرته وکړمه رنگونو پسې مـــنډې

ماته یوه شېبه دمینې ده گلـــرنگه
نه د ډېر عمر کلونو پسې مـــنډې

نن مې ستا دهېرولو چل زده کړی
یاغي خیال وهي یادونو پسې مـنډې

له غم ډکه زندگي حـــلیمي ښه ده
زړه مې نه غواړي خیالونو پسې منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زموږه زړونه له سینو پرېوځـــي
دغم گردونه په لېمو پرېوځـــــي

دژوند کاسه به يې نسکوره وي تل
څوک چې دبل په ارمانو پرېوځـــي

شېخه په زړه کې دې گـــناه پټه ده
ځکه تارونه له تسبو پر ېوځــــــي

هلته دبل مال په رڼاغلا کــــوي
بیاځي جومات ته په سجدو پرېوځي

غريبه ستاله مظلوميت نه قــــربان
که خږ گـــــــــردونه په لېمو پرېوځـــي

زه حلــــــيمي ورته حيران، حيران
چــــــې دمرميو په ويشتو پرېوځـــي

غزل

څومـــره دننه په پردو کې اوســــــــي
پښتنې بیاهم په لمبو کې اوســــــــي

واړه له اوښکو سره وبهــــــــــېدل
زما ارمانونه په لېموکې اوســــــــي

ښه په ارامه کړي خوبونه هــــــغه
څوک چې په دې خړو خېمو کې اوسي

چاچې بې ځايه غيرتونه کــــــول
اوس په رڼا ورځ په تيارو کې اوســـي

دچا په مخ باندې گــــــردونه پراته
څوک په رڼو، رڼو شيشوکې اوســـي

داځيني خلک حلـــــيمي جانانه
زموږ د زړونو په کورو کې اوســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زموږ دچم واړه ښکلا دغم غبار وخـــوړه
هم مو په سترو قدمو دژوند لار وخـــــوړه

هغې مرغۍ چې کله دې ونې ته خلې راوړه
هغه مرغۍ په خپله ځاله کې نن مار وخوړه

داقاروني غوندې دنيا باندې به څه کړي هغه
نه يې په ځان وخوړه نه يې په خپل پلار وخوړه

دهغه دنګه او داښکلې کليواله ځـــــواني
دغريبۍ لـــه لاسه واړه ترېنه ښار وخـــــوړه

هېڅ به خپه نه شمه مه راځه غوسه مــــکوه
دانرۍ شونډه دې بې ځايه په انکار وخـوړه

حليمي داسې خو هم نده چې يو تا وخــــوړه
دغم څپېړه دلته هر سړي په وار وخــــوړه

خاپونه

غزل

هـــــمېشه ډېره زما د زړه په تل يې
ښکاري داسې رســـېدلی ترمنزل يې

دستا تورې غنم رنګې ښکلې سترګې
هېر مې نه يې ماليدلې چې پوځل يې

داچې لاس ترزنې هر وخت تاته ګورم
ګرانه خوښ مې ځکه يې شډل بډل يې

ته که هرڅو له مالرې، لرې لاړشـــې
په نصيب کې مې جانان يې زما خپل يې

ستا ښکلا زما له زړه نه غېږه تاوکړه
حلـــــــيمي آشنا دزړونو والا غل يې

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل وطن کې دمرمیو په ویشتو لاهــــو شوې
پردي وطن کې مو ځوانۍ په سرو لمبو لاهو شوې

ګیلې به نه کوو راځه دســــــــــمندر غاړې ته
زموږه هیلې د پردېــــــس په زولنو لاهو شوې

پردو ته هېڅ نه وایو خپلو کې په جـــنګ اخته یو
دسمون لارې مو دجهل په تیــارو لاهــــو شوې

اوس به یـــې هم تـــــمه له ما وي او کنه ملګرو؟
د لېـــونۍ د مینـــــې هیلې په اوبو لاهـــو شوې

حلیمي ګوره چې سندور په خـــــپل تندي ووهي
دکابل پېغلې دهندي په سر یالو لاهـــــو شوې

غزل

مـــــه درومه څنګه به دې زه ساتمه
ستا په دیدن باندې خـــپل زړه ساتمه

چې خوله دې راکړه زه څه نه وایمه
اوس به زه هروخت پټه خوله ساتمه

ولا چې دومره په ما ګران یې اشنا
خاوره په جېب کې ستا دپله ساتمه

چې په خوارانو سلام نه اچـــــوې
دداسې خـــــــلکو پروا نه ساتمه

ما حـــــــلیمي ورسره روغه وکړه
اوس یې هر ناز پاس په لېمه ساتمه

غزل

هم مو خوري هم دبلا سیوري ته ناست یو
موږ بې وسه دهرچا سـیوري ته ناست یو

دې وطن کې غریبي له هرڅــــــه ډېره
مجبوري ده دپاچا ســیوري ته ناست یو

مسافــــــر یو لږ مو پرېږده چې دمه شو
څه به نه وایې ماما ســـیوري ته ناست یو

موږ دمینې مـــــلنګان یو خیر غواړو
دیدن راوړه دکلا سیوري ته ناســـت یو

دچـــــنار په شانتې دنګې لاړه نه شې
حـــلیمي وایې دتا سیوري ته ناست یو

غزل

وار ونه کړې خپل بانه درسره یوسه
روغ یې یوسه زما زړه درسره یوسه

مسافره ته ستنېږې خــــپل وطن ته
زما یار ته سپین وېښته درسره یوسه

موږ ځوانانو ته څه مه وایه مرګیه
ددې کلـــي ټول زاړه درسره یوسه

مینتونه او زارۍ به ډېرې نه کــــړې
خوله دې راکړه بیا اوبه درسره یوسه

حلیمې د مینې چل راځینې زده کړه
راشه،راشه دا تراخه درسره یوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو مې په ستوني کې سلګۍ پرته وه
بل مې په جام باندې خولګۍ پرته وه

هغې په ښکلــــو او خومارو سترګو
په ویر لـــــــړلې زندګـــــــــۍ پرته وه

په ټول جهان باندې تیاره خوره وه
زما په غېږه کې سپوږمۍ پرته وه

ماڅې دستا په لور قدم اخــــــیستو
په لار کې ســــــــــل ګزه رسۍ پرته وه

دلیـــــــوني حلـــــــیمي پرلــــــــــــمن
دارمــــــــــــانونو کـــــکرۍ پـــــــرته وه

خاپونه

غزل

په سپینو ګوتو له تصویره خـــــــــــړ غــــــبار اوباسي
ستا دراتلو امــــــــــــــید یې نشته انتظار اوباسي

ښه سره غرمه ده سیوری نشته وار خطاغوندې دی
په ګرمو شګــــــو باندې ونه دچـــــــــــــنار اوباسي

زموږ دکلي لېونی دومره زړه سوانــــــــده دی چې
پر ونه خـــــــــــیژي دکارغه له ځــــــالې مار اوباسي

څه دمــــــــــــــجلس ښکلي یاران یې ترېنه وسوځول
اوس ځي دزهرو هغه بوټي دکـــــــــــــوکنار اوباسي

دخدای دپاره لږ تپوس دحلـــــــیمي خو وکړه
په لار کې ناست دی له شلېدلي ګریوان تار اوباسي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترې قربان شمه، قـــربان پخوانی دی
داتصویر مې دجـــانان پخوانی دی

پرې پوهېږمه چې ما خـــــطا باسي
ستا په سترگوکې شیطان پخوانی دی

ستمونه اوظلـــــمونه ښه پرې وکړه
هېر یې نه کړې دا افغان پخوانی دی

چې ټوپک را واخلي شاوخوا ته گوري
دغـــه فکر د انسان پخوانــــی دی

لېونی ته قناعت ورکول سخت دي
چې کوي یې دا گومان پخوانی دی

پښېمانه ترېنه نه شې خوله دې ورکړه
حلیـــــمي زړه کې ارمان پخوانی دی

خاپونه

غزل

اوښکې تر ېنه ځاځې نم کې سترې شوې
سترگې مې دستا په غم کې سترې شوې

لار دپښتانه یې بنده نه کــــــــړله
ښې ډېرې پیرې تورخم کې سترې شوې

ســــــتا دښایستونو په غزل کې مې
گوتې مې نن دې قـــــلم کې سترې شوې

بې له کرکې یاره دلته څه نشـــــــته
زموږه ارواگانې چم کې سترې شوې

یاره حـــــلیمي چې نور به څه کېږي
هیلې مې په هر قدم کې سترې شوې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستا په مينه مې يقين اوباور دواړه وشول
له تاســـــره چې ديدنونه په ولاړه وشـــــول

زمونږ دوچو سپېرو شونډو شوه دعا قبوله
ښه بارانونه مو په کلـــي او په شاړه وشول

دجـــــهنم له اوره خلکو موږه نه ويرېږو
بلا ظلمونه مې په سر او په دې غاړه وشول

دلته دهر ظالم په زړه کې ارمان پاتې نه دی
څه يې چې وغوښتل هغه کارونه واړه وشول

هغه چې شوی دي، هغو پسې سر مه ګرځوه
نه به زه ژاړم او مه حـــــليمي ژاړه وشول

خاپونه

غزل

ډېره بدرنګه له هرڅه بـــــدرنګه
کيسه زمـــــا د ژوندانه بدرنګه

د ښايستونو ښاپېرۍ مـــــلګرو
اوس شوه هغه راته له زړه بدرنګه

ما نازولي يار ته داســـــې ووې
ته يې ګل رنګه خيردی زه بدرنګه

په ملګرتيا به يې نو څنګه وياړم
چې نه ښايسته لرم او نه بدرنګه

په هر يو لوښي کې خپل رنګ بدلوي
ښکلې ده اوس لکه اوبه بدرنګه

حـــــليمي زړه نه کاڼی مه جوړوه
هسې نه مينه کې شې ته بدرنګه

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما په تنهایي کې داعــــادت کړی
تل مې ســــتا یادونو عبادت کړی

اوښکې مې چې پرېوځي ستا نامه واخلي
اوښکو مې نن داسې بغاوت کــــړی

زه دې چې یوازې کلــــه پرېښودم
ما له خپله ژونده اوس نفرت کــــړی

ما خــــوپه ټول عمر کې له تاسره
بس له لرې، لرې مــــحبت کړی

ستا داخیرې، خیرې په لــــمن مورې
ما حــــلیمې سیــــل دجنت کړی

غزل

غنمو لوکوي چکــــونه مې په زړه لګوي
رڼې خولې یې اننګــــو له پاسه خوله لګوي

هغه سرې اوس تصویرونه ټول ساده جوړي
وینو په څېر ته سره رنګونه پکــې نه لګوي

ما خو دستا په دیدن داسې تنده ماته کــړله
لکه بزګر چې دسرې چیــــنې اوبه لګــــوي

خدایه له سترګو یې رڼا اخله تیاره پرې کوه
دلته چې څوک یو بل ته ګوته پر ماشه لګوي

دتنهایي په تورو شپوکې حــــلیمې لېونی
دزړه له درده په زنګون باندې سیــنه لګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موري ځمه دا راپســـــــــې وشړه
لپه کې دعـــــــــا راپسې وشړه

زړه کې مې غـــمونه درنه یوړله
ښکلیه لږ خـــــــــندا راپسې وشړه

ژوند باندې مې کرکه که راټوله وه
خدایه بیا بلا راپسې وشـــــــــړه

ماچې دخوشبو په څېر ترتا راوړي
داســـــــــې یـــوه هوا راپسې وشړه

ز ه حلیمي که لېونی شـــــــــومه
لښــکر دې بیا پاچا راپسې وشړه

خاپونه

غزل

جام دشونډو مه راکـــــــوه مړ نه شم
ډېرې مسافرۍ کمزوری کـــــړی یم

هر وختې مې تبه وي ټوخـــــــــېږمه
دغې سرې گرمۍ کمزوری کړی یم

هسې نه له غـــــېږې نه مې ولوېږې
سخـــــتې مزدورۍ کمزوری کړی یم

کندې، کندې مخ پورې مې مه خاندئ
سترې دنیاگۍ کـــــــــمزوری کړی یم

یاد کې به چې راغله په سلگو به شوم
ډېر خو دې مورکۍ کمزوری کړی یم

زه حلـــــــــیمي ټوله شپه ورگورمه
خوب نشته سپوږمۍ کمزوری کړی یم

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر دې په هــــــنر او په کمال ايښی
تاچې نن په غـــونډه زنه خال ايښی

ماواوتابه کلـــــــه ،چې ديدن کاوو
هغه ځای کې خلکو اوس ديوال ايښی

بيا دچا يـــادونو ځـــــــورولی دی
ځکه يې په مخ باندې دســـمال ايښی

تاخو زه هــــمېش له خدايه غواړمه
وايه زړه کې تا څـرنګه خيال ايښی

هغه دظالـــــــم سړي اوږه باندې
زموږه په وژولو يې مــــډال ايښی

زما چې دټيکري څوکه په څنګ شوله
دامې حلـــــــيمي دراتلو فال ايښی

خاپونه

غزل

اوس يې په څــــه بهانه غلط کړمه له تانه زړګی
زما له واکه خــــــــو وتلی دی جانانه زړګی

دخدای لپاره خپلې شونډې په موسکا عادت کړه
يوازې ته يې نورمې تور دی له دونيـــــا نه زړګی

هغه آينې ته نه ورګوري وايې ته يې پکــــــې
هغه به څنګه صبروي خــــــلکو له مانه زړګی

په دې صحرا کې پښو خاپونه دمجنون لـــټوم
ښار ته به يونسم له دغه بيابانه زړګـــــــــی

دکلـــــې منځ و ماشومانو راته ځير، ځير کتل
له ما روان و حــــــليمي پسې له شانه زړګی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په رڼا ورځ کې له خپل ځانه ورک شم
په هوش کې نه یمه جـــانانه ورک شم

مخامخ گوري راته هـــېڅ نه وايي
په څـــه خـــبره زه له تانه ورک شم

چې دخـــــــوښيـــو نصيبونه وشي
په هغه ورځ کې له اسمـانه ورک شم

دزندگي په سترې غـــېره کې زه
له تنــــدې مرمه له بارانه ورک شم

لوی سمــــــندر يمه داوښکو اشنا
درک مې نشته له گرېوانه ورک شـم

دستا له خياله اشنازه حلــــيمي
دصحرا پل يم په اسانه ورک شـــم

غزل

ماته مې مـــور په ماشومتوب کې راښودلې پښتو
ماهـــــــم په خـــپله ژبه کلکه ده ساتلې پښتو

دا اوس چې ما وايې رښتيا وايه خـــورې نه يمه
زه خـــــــو دستا يمه خو تا نه ده پاللې پښتو

زړونه يې ولړزي له وېرې نه گونگي غوندې شي
کله چې ستا له خولې اغيارو اورېدلې پښـــــتو

چې پرې شرمېږې ته يې نه وايې ستا ژبه پرې شه
ستا په وجودکې خو الله پاک ده کرلې پښــــتو

له خـــــدايه شکر چې پښتون يې پيدا کړی يمه
ما حلــــيمي په ډېـــــره مينه ده لېکلې پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه هره شپه په دې ارمان ويـــــده شم
تصوير ته گــــــورم دجانان ويده شم

سر په شنه کاڼي کېږدم نور څه نه وي
په خپل ريښې، ريښې گرېوان ويده شم

هغه ويل خوښي بنگلــــــو کې نشته
په سور پالنگ کې سرگردان ويده شم

خدايه لــــه تا نه مــــــې دتل لپاره
غوښتـــــې ايمان چې په ايمان ويده شم

زه حــــليمي ستا داوربل سيوري ته
غــــــمونه نه وي ډېر اسان ويده شم

خاپونه

غزل

د اوښکو په څېر ياره گرېوانه کې را ايسار شوې
له خياله مې وتلې وې په زړه کې را ايسار شوې

په توره شـــپه چې بې له اجازې له کوره وځې
رښتيا ووايه څنگه په تياره کې را ايسار شوې

له کــــلي نه په مــــــنډه ليونی درپسې وم
راومې نيوې شکر دی په غره کې را ايسار شوې

خبرې مې کولې د لويانو مخکې چوپ شوم
ته ولې رانه پوښتې چې په څه کې را ايسار شوې

دا ښه دی چې په شرک سره باران حليمي اوري
له ما نه چې وتلـــــې دروازه کې را ايسار شوې

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلي مخ نه يې خواږه څڅېدل
سم گبين وه زما پر زړه څڅېدل

د انگـــــورو له اوبو راوتـــــل
ستا په تکه سپينه خوله څڅېدل

زه تنها ومه په زړه مې ستا ياد
باران څاڅکي څومره ښه څڅېدل

څه عجيبه غوندې کمال يې کاوه
له بـــــڼو يې تور رانجه څڅېدل

حلــــــيمي زما له سترگو نه
ستاد پښو په هر يو پله څڅېدل

خاپونه

غزل

افغانـــــــه پله پسې دې پل روان دی
ستا په وژلو پســــــې تل روان دی

نن بيا د ښار بڼه بدرنگه ښـــــکاري
خدايه بيا چا پســــــې اجل روان دی

دځــــــوان په سر هوا دسولې راغله
درومي اوس کورته له مورچل روان دی

ز ه به نو څنگه تېرومه دا شپې
چې زړه مې تاسر ه دی مل روان دی

دوطن مينه حــــــليمي څوک نه کړي
هر سړی گټه پسې خـــــــپل روان دی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یارمــــــې دراتلو راته څه نه وایــې
غـــــم له ما دتلو راته څه نه وایې

شونډې یې له جـــام سره بلـــــدې دي
ځـــــــکه دتسبـو راته څه نه وایې

زړه ته مې اور ورکړ اوروښان مي کړ
ښکلی د ډېوو راته څـــــــه نه وایي

سر چې په دې خاوره چاورکړی دی
هیڅـــــــوک دهغو راته څه نه وایي

څانګه کې ګلونه بویوي خـــــلک
څوک هم داغزو راته څـــه نه وایي

ما حلــــــیمي وژني جدایی باندې
تش دمړه کـــېدو راته څه نه وایي

خاپونه

غزل

هر ځای وي دمـــینې او دګل کیسې
دلـــته وي د درز او دغـــو بل کیسې

ستا مینې دمرګ خولې ته راوستی یم
اورم له هرچانه داجــل کـــــیسې

ګـــوره له ما لاس دمینې وانه خلې
ډېرې کړې جانان دچل ول کیسې

خپلې به هم واوري په دې کلي کې
څوک چې پټې نه ساتي د بل کیسې

وايي حـــــلیمي کله به ورکې شي
خدایه دا دجنګ او د مورچل کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــه قراره قراري ده تنـــــــهايي ده
ړنگه بنگه مې ياري ده تنـــهايي ده

دبې وسه ژوند کيسه به چاته وکړم
دفکرونو کمزوري ده تنـــــهايي ده

بې وفا له لاسه دې صحراته راغلم
په زړگي مې بېماري ده تنــهايي ده

نن دزړه خبره يار ته مخامخ کړم
داخبره ضروري ده تنـــــهايي ده

حليمي دستا لپاره مې په زلفــــــــو
ما پرې کړې ښه خواري ده تنهايي ده

ثلوريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سا ډوبی

د ژوندانه واړه ښـــکلا ډوبـــېـــده
د غره په سر کې چې رڼا ډوبېـــــده
ته چې له ډېرې مودې وروسته راغلې
له خـــوشالۍ نه زما ساه ډوبېـــــده

***

انتظار

په زړونو مو تڼاکـــــــې او پولۍ دلته راخېژي
له ستوني مو د غم ډکې سلگـــــۍ دلته راخېژي
پروا يې دومره نه کړو که څراغ کلي کې نه وي
لمر ولوېږي ماښام پسې سپوږمۍ دلته راخېژي
***

خاپونه

حالت

دستالهغــمهچېژړېږم پرځان
اوسلکهشمعهويلې کېږم پرځان
تا چېبېگا د شونډو جامراکړی
نشه نشه يــم نه پوهېږمپر ځان

***

وار

د خپل وجود مې په اوبو کې تصويرونه ويشتل
ستا بېلتانه زما په زړه کې ارمانونه ويشتل
څه توره شپه وه برېبوکۍ وې څاڅکي هم ورسره
زما په جــــــونگړه کې يې نن څراغونه ويشتل

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

زموږ په زړونو کې اوس ځای د خندا پاتې نه دی
دلته ټول وير دی دلته څوک له ژړا پاتې نه دی

اختره مه راځه له چا سره دې ولمانځمـــــــه
راسره خوا کې مسافر اشـــــنا راپاتې نه دی

***

خوب

بې خـــــــــونده شپه وه ارمانونه مې قرار ويده ؤ
په سپين مړوند کې شنه بنګړي زما د يار ويده ؤ

په تـــــــور ماښام کې يې پيالې له غمه پورته کړلې
بيـــــا تر سهاره په هوش نه وه ښه خـــــمار ويده ؤ

وير

پر کــــــــومه لاړ شمه له غمه خدايه
دلته خو هره ورځې مرمـــــــه خدايه

د خپـــــل وطن پر غـــــم مې ډېر ژړلي
سترګې مې درد کوي له نمه خدايه

***

تاو

توره شپه توره تياره ده هر څه کېږي
د دوو زړونو تلوسه ده هر څه کېږي

خواته مه راځه ګلرنګه اور به واخلې
په زړګي کې مې لمبه ده هر څه کېږي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیال

چې په خندا به شولې شونډې دې په گل بدلېدې
د ستا خوږي، خوږي خبرې په غزل بدلېدې

د پردېسۍ په تورو شپو کې به مې خیال داسې وه
زما د سر لاندې ډبرې په ثنگل بدلېدې

***

تگ

قدمونه مې یو بل پسې روان دي
ستړي، ستړي په منزل پسې روان دي

تور ماښام کې او باران کې هغه دواړه
مېخانې ته په بوتل پسې روان دي

***

ساز

کله چې باد په دې نښترو راشي
په گډا سر شي په سندرو راشي

زه چې د ستا مخ کې خندا پیدا کړم
هله مې ژبه په خبرو راشي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library